

Καθώς ξεκινάμε το ταξίδι της επιστροφής, η οπτική επαφή μαζί του δεν διαρκεί παραπάνω από δυο λεπτά. Όσο περίπου χρειάζεται το αυτοκίνητο για να φτάσει ως την τελευταία στροφή. Εκεί χάνεται απ' τα μάτια μας το Δίκορφο. Τόσο άμεσα, τόσο απόλυτα, σαν να μην θέλει να μείνει στη μνήμη του επισκέπτη. Ενός επισκέπτη όμως, που όποιος και να' ναι, ντόπιος ή ξένος, νιώθει αθεράπευτα ερωτευμένος με τον τόπο. Ακριβώς όπως ένιωσα, πριν μερικά χρόνια κι εγώ. Τότε που, πολύ καθυστερημένα ειν' η αλήθεια, ανακάλυψα το Δίκορφο μαζί με τα διπλανά του – άσημα ακόμα τότε – χωριά. Κι είχα υποσχεθεί μια μέρα να επιστρέψω. Όχι σαν επισκέπτης διαβατικός αλλά για να μείνω, να κοιμηθώ και να ξυπνήσω στο χωριό. Να νιώσω την ψύχρα της νύχτας και τη δροσιά του πρωινού. Να περπατήσω σε ξεχασμένα μονοπάτια και καλντερίμια, να γνωρίσω αθέατες εξοχές. Κι ακόμα, να πιω τσιπουράκι με τους ντόπιους, ν' ακούσω τις ιστορίες τους.

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:
ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

ΟΪΚΟΡΦΟ

ΖΑΓΟΡΙ

Είχα πολλούς λόγους να θέλω να επιστρέψω στο πανέμορφο χωριό. Ένας από τους ελκυστικότερους ήταν η προοπτική της διαμονής μου στον ξενώνα «ART DECO», από τους πιο γοητευτικούς του Ζαγοριού.

ΣΤΟ ΔΙΚΟΡΦΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΑΝΕΤΑ

Μετά από 230 ασφαλή και γρήγορα χιλιόμετρα εγκαταλείπω την καινούργια **Εγνατία Οδό** στο ύψος της πινακίδας **Ζαγόρι** – **Τζουμέρκα**. Για 4 μόνον χιλιόμετρα, ως την

Μπαλντούμα, ξαναθυμάμαι τον παλιό, στενό και επικίνδυνο δρόμο Μετσόβου – Ιωαννίνων. Ένα χιλιόμετρο μετά την Μπαλντούμα στρίβω δεξιά προς την περιοχή του Ζαγοριού, το **Ανατολικό** αρχικά και στη συνέχεια το **Κεντρικό**.

Αρχίζει μια πορεία ήρεμη και μοναχική στους ΒΑ πρόποδες του μακρότατου όρους Μιτσικέλι, ανάμεσα από δάση δρυός, παλιά πέτρινα γεφύρια και ξωκκλήσια, μικρά, άσημα χωριά. Είναι το αθέατο Ζαγόρι, αυτό που βρίσκεται «πίσω απ' το βουνό», αφού στα σλάβικα «ζα» σημαίνει πίσω και «γζόρι» βουνό.

31 λοιπόν χιλιόμετρα μετά την Μπαλντούμα

Πρώτα με καλωσορίζουν η **Γκούβα** και η **Τσούκα**. Είναι οι δυο βουνοκορφές που περιβάλλουν το Δίκορφο, η μία από τα ΝΑ και η άλλη από τα ΒΔ. Απότομες κι οι δυο, κατάφυτες με φυλλοβόλα και κωνοφόρα. **1468** μέτρα η Γκούβα, λίγο ψηλότερη η Τσούκα, στα **1594**.

και **265** συνολικά από τη Θεσσαλονίκη, τρεις ώρες δρόμο δηλαδή, φτάνω στον προορισμό μου. Άλλοτε θα χρειαζόμουν πάνω από πέντε ώρες!

Πρώτα με καλωσορίζουν η **Γκούβα** και η **Τσούκα**. Είναι οι δυο βουνοκορφές που περιβάλλουν το Δίκορφο, η μία από τα ΝΑ και η άλλη από τα ΒΔ. Απότομες κι οι δυο, κατάφυτες με φυλλοβόλα και κωνοφόρα. **1468** μέτρα η Γκούβα, λίγο ψηλότερη η Τσούκα, στα **1594**. Αυτή είναι κι η πιο θεαματική, μια κωνοειδής πανέμορφη κορυφή, που ορθώνει το ανάστημά της απέναντι απ' το Δίκορφο. Αδύνατον ν'

αποστρέψει κανείς τα μάτια του από πάνω της. Το γνωρίζει αυτό, φαίνεται η Τσούκα γι' αυτό και αξιώνει με περίσσια φιλαρέσκεια, να είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα σε όλες σχεδόν τις φωτογραφίες του χωριού.

Σ' αυτές λοιπόν τις δυο κορυφές, την Τσούκα και την Γκούβα, οφείλει ο οικισμός την νέα του ονομασία, «**Δίκορφο**» από το **1927** και «**Δικόρυφο**» από τις αρχές του **1960**. Η παλιά βέβαια ονομασία, «**Τζοντίλα**» ή «**Τσονδήλα**», ήταν κατά τον Κώστα Οικονόμου αλβανική. Κάποια στιγμή αποφάσισαν να την εξελληνίσουν οι ντόπιοι, της φόρεσαν κι ένα καθαρευουσι-

ΦΩΤ. Δ. ΜΠΟΥΡΑΖΑΝΗΣ

νικο ένδυμα και την μετονόμασαν σε «**Ζωνδή-λα**». Έτσι άλλωστε αναφέρεται το χωριό στην προμετωπίδα του Αρρεναγωγείου, που χτίστηκε με δαπάνη της Τασούλας Στάθη το **1912** και λειτούργησε ως τα τέλη της δεκαετίας του 1950. (ΕΛΛ.ΠΑΝΟΡΑΜΑ, τεύχος 43, 2005). Εδώ και μισό αιώνα το ωραίο πετρόχτιστο κτίριο παραμένει χωρίς ζωή. Μακάρι οι σύγχρονοι Δικορφιώτες να βρουν τον τρόπο να μεταμορφώσουν αυτό το φάντασμα σ' έναν ωραίο χώρο, που θα συμβάλει στην πολιτιστική αναβάθμιση του τόπου.

Καλύτερη είναι η τύχη της διπλανής εκκλησίας του πολιούχου **Αγίου Μηνά**, χτίσμα του **1778**. Μπροστά της, πανύψηλο και επιβλητικό, ορθώνεται το εξαγωνικό καμπαναριό, χτισμένο το **1896**. Υπέροχη η θέα από τον αύλειο

χώρο της εκκλησίας στο Μιτσικέλι, στην χιονισμένη Τύμφη και στον κάμπο. Όπως πριν πενήντε χρόνια όμως έτσι και σήμερα, την αισθητική του τοπίου προσβάλλουν βάνουσα τα πάμπολλα δύσμορφα καλώδια της ΔΕΗ.

Χαμηλώνω το βλέμμα μου στο έδαφος της πλατείας, δεν υπάρχουν καλώδια εδώ, μόνον πλάκες, που τοποθετήθηκαν το **1956**. Το γεγονός είχε χαιρετισθεί με ενθουσιασμό από τα «**Ζαγορυσιακά Νέα**» της εποχής: «*Οι κάτοικοι του Δικόρφου με μεγάλην χαράν παρακολουθούν τας εργασίας της πλατείας της Κοινότητος, η οποία εντός ολίγων ημερών θα τελειώσει και θα προικίσει το όμορφο χωριό με ένα ακόμα στολίδι*».

Σταθερή αξία στην πλατεία παραμένει το αιωνόβιο πλατάνι. Ενσωματωμένη σχεδόν στον

κορμό η πετρόχτιστη βρύση με το λιγοστό νερό. Μπροστά της ο άνεμος στροβιλίζει τα καφετιά και κίτρινα ξερόφυλλα. Φθινόπωρο. Στο Ζαγόρι είναι η ωραιότερη εποχή. Που γίνεται πραγματικά εντυπωσιακή, όταν τα τελευταία λαμπρά χρώματα του φθινοπώρου συνοδεύονται από τα πρώτα χιόνια του χειμώνα. Είναι πολύ προνομιούχο μπαλκόνι το Δίκορφο. Από υψόμετρο 1100 μέτρων ατενίζει ανεμπόδιστα για δεκάδες χιλιόμετρα τα πολύχρωμα, κυματιστά υψίπεδα του Κεντρικού Ζαγοριού. Αυτή η εκπληκτική χρωματική έκρηξη καταλήγει στο βάθος του βόρειου ορίζοντα στην κατάλευκη οροσειρά της Τύμφης. Μια οροσειρά με τόσο πολλές διαδοχικές, πανύψηλες και άγριες κορυφές, που, αναμφίβολα, δημιουργούν την πιο συναρπαστική και μεγαλύτερη ελληνική κο-

ρυφογραμμή.

Μια τέτοια εικόνα με περιμένει στην πλακόστρωτη αυλίτσα του ξενώνα ART DECO, 100 σχεδόν μέτρα χαμηλότερα από την πλατεία του Αγ. Μηνά. Δεν μου είναι άγνωστος ο χώρος. Μια 5ετία ήδη πριν είχα ξεναγηθεί στα αρχικά τότε στάδια κατασκευής από τους δημιουργούς της μονάδας, τον **Μίλτο Μπούκα** και τον **Νικηφόρο Βαϊμάκη**. Οραματιστές και οι δυο και πρωτοπόροι στην ανάδειξη του – άσημου ακόμα τότε – Δίκορφου, μου μιλούσαν με ενθουσιασμό για τα σχέδια του ξενώνα. Ενός ξενώνα που θα συγκέντρωνε τα χαρακτηριστικά μιας ζεστής, ρομαντικής φωλιάς. Βλέποντας τότε τα μισοχτισμένα ντουβάρια και τα ακατάστατα υλικά ήταν αδύνατον να φανταστώ το σημερινό αποτέλεσμα. Μπορούσα όμως να εκτιμή-

Σταθερή αξία στην πλατεία παραμένει το αιωνόβιο πλατάνι. Ενσωματωμένη σχεδόν στον κορμό η πετρόχτιστη βρύση με το λιγοστό νερό.

σω τη θέση και την ανοιχτωσιά του ορίζοντα, που αγκάλιαζε ένα από τα ωραιότερα σημεία του Ζαγοριού.

Σ' αυτό τον χώρο με υποδέχονται ο **Δημήτρης Μπουραζάνης** και η **Πάτη Καλιαντά**. Οδηγός βουνού ο Δημήτρης και έμπειρος ορειβάτης με διεθνείς αποστολές, ακόμη και στα Ιμαλάια. Επιπλέον, εξαιρετος γνώστης πολλών από τα

πιο απόκρυφα μονοπάτια του Ζαγοριού.

Η σύντροφος του Δημήτρη, η Πάτη, είναι εξαιρετη ζωγράφος. Η παρουσία της στον ξενώνα αποπνέει μια έμφυτη ευγένεια, θερμή φιλοξενία και εξυπηρετικότητα, που δημιουργούν μια ευχάριστη οικειότητα.

Μετά τις πολυήμερες βροχές ο ήλιος λάμπει και πάλι στο Ζαγόρι, μας χαρίζει μια ζεστασιά

πολύ επιθυμητή. Οι ακτίνες του διαπερνούν τα διάφανα γυάλινα βάζα και βοηθούν να ωριμάζουν τα θαυμάσια λικέρ από κρόνα και καρύδια. Γύρω μας ζουζουνίζουν μέλισσες, στα κλαδιά των δέντρων πεταρίζουν μικροπούλια. Είναι μια έξοχη μέρα του Νοέμβρη, που μας παρακινεί να τελειώνουμε κάποτε κουβέντες και καφεδάκια για να ζήσουμε λίγη δράση.

-Δεν θα είχα τίποτε καλύτερο να προτείνω από ένα μονοπάτι, μου λέει ο Δημήτρης, που θα σου αρέσει οπωσδήποτε.

[ΣΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ ΤΟΥ ΔΙΚΟΡΦΟΥ]

ΔΙΑΔΡΟΜΗ Α΄

Αη-Νικόλας – Διάσελο – Αη-Γιάννης

Λαμπρός καιρός, υπέρολαμπρο περιβάλλον του φθινοπώρου. Είναι αληθινή ευτυχία να ετοιμαζόμαστε για τη συνάντησή μας με τη φύση. Ήδη ο κώνος της Τσούκας με τους ζωηρούς του χρωματισμούς μας γνέφει φιλικά. Από τους πρόποδες της Τσούκας αρχίζει το μονοπάτι. Αφήνουμε το αυτοκίνητο σε μικρό ξέφωτο πλάι στο δρόμο, σε απόσταση **2.2 χλμ.** απ' το χωριό. Το υψόμετρο είναι **1.055** μέτρα. Ένας ανηφορικός δασικός δρόμος ξεκινάει αριστερά με κατεύθυνση Δ-ΒΔ.

-Μου φαίνεται γνωστός αυτός ο δρόμος, λέω στον Δημήτρη. Πρέπει να οδηγεί σ' ένα εκκλησιάκι.

-Δεν έχεις άδικο. Είναι το εκκλησιάκι του Αη-Νικόλα. Κι εδώ που αφήσαμε το αυτοκίνητο υπήρχε ένα ιστορικό Χάνι. Ήταν αυτό που εξυπηρετούσε τους ταξιδιώτες που ξεκινούσαν με τα ζώα τους από το Κεντρικό Ζαγόρι προς τα Γιάννενα. Χρειάζονταν 6-7 ώρες πεζοπορία από το χάνι ως την πόλη. Κι επειδή το μονοπάτι αυτό αποτελούσε την βασική πρόσβαση του Κεντρικού Ζαγοριού προς τα Γιάννενα, ήταν ακούκουντως φαρδύ για να διασταυρώνονται άνετα τα φορτωμένα ζώα.

Πολύ γρήγορα συναντάμε αριστερά μια παρτάκαμψη, που σε δυο λεπτά καταλήγει μπροστά στο εκκλησιάκι του Αη-Νικόλα. Στο ξέφωτο του δάσους ορθώνονται πολύχρωμα σφενδάμια και υπεραιωνόβιες βάλανιδιές. Γύρω τους ένα ειδυλλιακό περιβάλλον από έλατα, κέδρα και πουρνάρια. Τα ξερόφυλλα στο έδα-

φος είναι μουσκεμένα από την νυχτερινή δροσιά, τα βήματά μας στο παχύ στρώμα είναι απαλά, αθόρυβα σχεδόν.

Επιστρέφοντας από τον Αη-Νικόλα ξαναβρίσκουμε το μονοπάτι, που στενεύει για λίγο και διασχίζει ωραιότατο δάσος γάβρων. Αποκαλύπτεται απέναντί μας μια μεγάλη πλαγιά κατάφυτη με οξυές. Διασχίζουμε μια μικρή ρεματιά και μπαίνουμε στις οξυές. Αντίθετα με τις βαλανιδιές και τους γάβρους που διατηρούν ακόμη τα φύλλα τους στα κλαδιά, οι οξυές έχουν τελείως απογυμνωθεί από τις πρόσφατες βροχές. Αρχίζει ανηφοράκι, κερδίζουμε υψόμετρο. Οι κλίσεις είναι πάντα ήπιες και η πορεία ευχάριστη. Οι παλιοί ζαγοριάιοι που χάραξαν το μονοπάτι είχαν απόλυτη επίγνωση των δυσκολιών της πολύωρης διαδρομής για βαρυφορτωμένα ζώα και αγωγιάτες.

Μισή ώρα μετά την αναχώρησή μας φτάνουμε σε υψόμετρο 1.215 μέτρων. Εδώ βρίσκεται και το μοναδικό κομμάτι σωζόμενου λιθόστρωτου, με μήκος που δεν ξεπερνάει τα 20 μέτρα. Περνάμε μπροστά από μια γέριξη οξυά με πολύπλοκα κλαδιά και ογκωδέστατο κορμό. Για

μερικές δεκάδες μέτρα μετά το μονοπάτι γίνεται πετρώδες και στενό. Εδώ, βέβαια, δεν χωρούσαν δυο ζώα, κάποιο έπρεπε αναγκαστικά να περιμένει.

Διασχίζουμε ζώνη λίγων ελάτων και μαυρόπευκων. Φτάνουμε σε γυμνό αυχένα, με δρόμο και βοσκοτόπια. Βρισκόμαστε ήδη στα υψίπεδα του Μιτσικελιού. Το υψόμετρο είναι 1300 μέτρα και η θέα μεγαλειώδης σε κάθε σημείο του ορίζοντα. Μπροστά μας στα δυτικά, τα χαμηλά οροπέδια της **Ζίτσας**, πιο πίσω ο μακρόστενος όγκος του **Κασιδιάρη**. Ακόμη πιο πίσω η γυμνή οροσειρά της **Μουργκάνας** στην επαρχία Πωγωνίου, η μισή στην Ελλάδα κι η άλλη στην Αλβανία. Νοτιότερα τα **Θεσπρωτικά Όρη** και αμέσως μετά τα **Όρη Παρραμυθιάς**. Ακολουθεί ο απομονωμένος **Τόμαρος**, πίσω αχνοφαίνονται τα **Αχαρνανικά βουνά**. Πιο κοντά είναι το **Ξεροβούνι**, μακρύτερα τα **Όρη του Βάλτου**, στη συνέχεια τα **Τζουμέγκα** και η χιονισμένη **Κακαρδίτσα**. Ο ορίζοντας τεματίζει στα βόρεια με την μεγαλόπρεπη κορυφογραμμή της **Τύμφης**. Το θέαμα του οροπέδιου των Ιωαννίνων με την χαμηλή νέφωση

είναι απλά απίστευτο.

Αρχίζουμε να βαδίζουμε τον καλό χωματόδρομο με κατεύθυνση ΝΑ προς Δίκωρφο. Φτάνουμε στο διάσελο με το χαρακτηριστικό τρίστρατο και κατηφορίζουμε προς το χωριό. Ένα τέταρτο μετά συναντάμε την παράκαμψη των 300 περίπου μέτρων προς το ξωκκλήσι του Αη-Γιάννη. Επιστρέφοντας αφήνουμε τον κεντρικό δρόμο και παίρνουμε ένα δασικό μονοπάτι με σήμανση πυκνή. Οι κλίσεις είναι πολύ έντονες, το στρώμα των ξερόφυλλων παχύ, υγρό και εξαιρετικά ολισθηρό. Είναι μια δύσκολη πορεία, που σε 20' μας φέρνει στα πρώτα σπίτια της **Πέρα Μεριάς**. (Αν κάποιος θέλει να αποφύγει την ταλαιπωρία του μονοπατιού, μπορεί να χρησιμοποιήσει τον χωματόδρομο και να φτάσει στο Δίκωρφο σε 35 – 40 λεπτά).

-Υπέροχη πορεία, λέω στον Δημήτρη.

-Οφείλουμε πολλές ευχαριστίες στον φυσιολατρικό Σύλλογο «Βριλησός» των Αθηνών, μου απαντάει. Φέτος το καλοκαίρι συνέβαλαν αποφασιστικά στον καθαρισμό των μονοπατιών.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ Α'

ΑΗ-ΝΙΚΟΛΑΣ – ΔΙΑΣΕΛΟ – ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗΣ – ΔΙΚΩΡΦΟ (ΚΥΚΛΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ)

ΑΝΑΒΑΣΗ

ΥΨΟΜ. ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ: 1.055 μ.

ΥΨΗΛΟΤΕΡΟ ΣΗΜΕΙΟ: 1.300 μ.

ΥΨΟΜ. ΔΙΑΦΟΡΑ: 245 μ.

ΧΡΟΝΟΣ: +- 50'

ΚΛΙΣΕΙΣ: Ήπιες έως μέτριες

ΠΟΡΕΙΑ: Εύκολη γενικά

ΣΗΜΑΝΣΗ: Εμφανής

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ: Εξαιρετική θέα σε πάμπολλα βουνά.

ΚΑΤΑΒΑΣΗ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΤΑΒΑΣΗΣ: +- 1 ΩΡΑ

ΚΛΙΣΕΙΣ: Ήπιες έως πολύ έντονες

ΠΟΡΕΙΑ: Από τον δασικό δρόμο: πολύ εύκολη

Από το κοφτό κατηφορικό μονοπάτι: πολύ δύσκολη.

ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ: +- 2 ώρες.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ Β΄

Στο Πέτρινο Γεφύρι Στάθη

Ένα μικρό διάλειμμα στην ηλιόλουστη αυλή είναι απαραίτητο. Μαζί βέβαια μ' ένα καφεδάκι. Στη συνέχεια ξεκινάμε για το δεύτερο μονοπάτι, προς το γεφύρι του Στάθη. Η αρχή της πορείας μας είναι ακριβώς κάτω από τον ξενώνα με βόρεια κατεύθυνση, προς τα χαμηλώματα του χωριού.

-Έλα να σου δείξω κάτι, που μάλλον δεν έχεις ξαναδεί, μου λέει ο Δημήτρης.

Παρεκκλίνουμε μερικές δεκάδες μέτρα δεξιά, σ' ένα από τα τελευταία σπίτια του χωριού. Μια αυλή με πελώριες καρυδιές είναι περιφραγμένη με ισχυρό συρματοπλέγμα. Θα ήταν κάτι απόλυτα φυσιολογικό, αν δεν υπήρχε μια κίτρινη πινακίδα προειδοποιητική ρεύματος ηλεκτρικού.

-Όταν βλέπεις αρκούδες να τρώνε καρύδια στην αυλή σου δεν έχεις άλλη επιλογή, παρατηρεί ο Δημήτρης. Κυκλοφορούν πολλές στην πε-

ΔΙΑΔΡΟΜΗ Β΄

ΓΕΦΥΡΙ ΣΤΑΘΗ – ΝΕΡΟΜΥΛΟΙ

ΥΨΟΜΕΤΡΟ ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ (ART DECO): 990 μ.

ΥΨΟΜΕΤΡΟ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΥ:

α. ΓΕΦΥΡΙ ΣΤΑΘΗ: 800 μ.

(ΧΡΟΝΟΣ: +- 25')

β. ΝΕΡΟΜΥΛΟΙ – ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ: 770 μ. (ΧΡΟΝΟΣ: +- 35')

ΚΛΙΣΕΙΣ: Ήπιες έως μέτριες

ΠΟΡΕΙΑ: Εύκολη, σχετικά εύκολη.

ΣΗΜΑΝΣΗ: Εμφανής

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ: Πέτρινο Γεφύρι Στάθη, Ερείπια των δυο νερόμυλων, καταρράκτης, θέα στην Τύμφη.

ριοχή.

Τα λόγια του επιβεβαιώνονται πολύ γρήγορα από την συχνότατη παρουσία περιττωμάτων αρκούδας στο μονοπάτι. Δυστυχώς, παρ' όλες μου τις ευχές, δεν έχουμε καμιά τύχη να συναπαντήσουμε το μεγαλύτερο αυτό θηλαστικό.

Φτάνουμε σε πέτρινο κίσκι με εικονοστάσι, μπαίνουμε σε καταπληκτικό μονοπάτι, που πάνω του έχει σχηματισθεί φυσικό τούνελ από χνοώδεις βάλανιδιές. Εδώ βρίσκουμε και το μισογκρεμισμένο παλιό εικονοστάσι. Μέσα στην υγρασία των πεσμένων φύλλων έχουν αναπτυχθεί μεγάλες αποικίες μανιταριών.

Επιστρέφουμε στο κίσκι και κατηφορίζουμε αριστερά. Λίγα λεπτά μετά βρισκόμαστε μπροστά στο μονότοξο γεφύρι του Στάθη. Χτισμένο πάνω από το **Ρέμα Κασίμαινας** το γεφύρι έχει διαστάσεις εντυπωσιακές: μήκος 18 περίπου μέτρων, πλάτος καταστρώματος 2 και ύψος από την κοίτη τουλάχιστον 8 μέτρα. Ένα καταπληκτικό στενό μονοπάτι περνάει διαδοχικά πάνω από δυο ερειπωμένους νερόμυλους και καταλήγει σ' έναν καταρράκτη, όχι ιδιαίτερα ψηλό αλλά με πλάτος πάνω από 5 μέτρα.

Κλιμασιδές, κισσοί, βλάστηση με πυκνότητα εντυπωσιακή και άφθονα νερά. Έχουμε ξαφνικά την ψευδαίσθηση, ότι βρισκόμαστε σε ζούγκλα τροπική. Στην πραγματικότητα απέχουμε μόλις 40 λεπτά ήπιας πορείας απ' το χωριό. Συνιστούμε θερμά σε όλη την οικογένεια αυτή την ονειρεμένη διαδρομή.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ Γ'

Από το Δίκορφο στους Κήπους (Μονοπάτι Ρέματος Ντόβρης)

Γι' αυτό το μονοπάτι, θα μπορούσα να μιλάω, φίλοι μου, με τις ώρες επειδή, για 2 – 2.5 περίπου ώρες, είναι σε θέση να μας αποσπάσει από την πραγματικότητα, να μας μεταφέρει σ' έναν νεραϊδότοπο, που συναντάμε μόνον στον κόσμο των παραμυθιών. Έτσι αισθανθήκαμε, όταν βρεθήκαμε μπροστά στα δυο πέτρινα γεφύρια, της «**Σιώμαινας**» και των **Κήπων**. Αλλά κι όταν κατεβήκαμε στην κοίτη του ρέματος και μείναμε έκθαμβοι από την εξωτική ομορφιά των λιλιπούτειων καταρρακτών, που σχηματίζονται στα διαδοχικά πέτρινα σκαλοπάτια που δημιούργησε η φύση. Ωστόσο, επειδή η σήμανση δεν είναι απόλυτα σαφής στην αρχή, θα συνιστούσαμε να υπήρχε η βοήθεια κάποιου

γνώστη του τόπου, ιδιαίτερα σε βροχερές περιόδους, που απαιτείται τρεις – τέσσερις φορές η διάχιση του ρέματος. Και ποιος βέβαια θα μπορούσε να ήταν αρμοδιότερος από τον Δημήτρη Μπουραζάνη!

ΔΙΑΔΡΟΜΗ Γ'

ΔΙΚΟΡΦΟ – ΚΗΠΟΙ

ΥΨΟΜΕΤΡΟ ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ: 1.030 μ.

ΥΨΟΜΕΤΡΟ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΥ: 800 μ.

ΥΨΟΜ. ΔΙΑΦΟΡΑ: 230 μ.

ΧΡΟΝΟΣ: +- 2 ώρες

ΚΛΙΣΕΙΣ: Ήπιες

ΠΟΡΕΙΑ: Εύκολη

ΣΗΜΑΝΣΗ: Εμφανής

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ: 2 πέτρινα γεφύρια, εξαιρετο μονοπάτι, θαυμάσιες εικόνες Ρέματος Ντόβρης.

ΟΜΟΡΦΕΣ ΩΡΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Δίκορφο, βέβαια, δεν είναι μόνον φύση και μονοπάτια. Είναι κι ένα γραφικότατο, παραδοσιακό χωριό, οι ιδιαιτερότητες του οποίου δεν αποκαλύπτονται όλες με την πρώτη ματιά. Επειδή, ωστόσο, έχει περιορισμένες διαστάσεις ο οικισμός, μπορεί κανείς μ' έναν σύντομο περιπάτο ν' ανακαλύψει πολλές ενδιαφέρουσες γωνιές στους τρεις μαχαλάδες, τον **Πάνω**, τον **Κάτω** και τον **Πέρα Μαχαλά**, που περιβάλλουν το **Μεσοχώρι**.

Προχωρημένο απόγευμα πια σταματάμε περιηγήσεις και μονοπάτια. Μαγνήτης για τις επόμενες ώρες είναι η πλατεία. Και πρώτα το καφεεντάκι της κυρά – **Καλυψώς**, που τα τελευταία 15 χρόνια, χειμώνα – καλοκαίρι, το κρατάει ανοιχτό. Στα 90 της ήδη η γερόντισσα εξακολουθεί να προσφέρει καθημερινά τις λιγώρες – έστω – υπηρεσίες της σε ντόπιους και επισκέπτες. Από καθαρή ιδεολογία, φυσικά, και αγάπη προς τον τόπο.

Μια καλησπέρα, λοιπόν, στην κυρα – Καλυψώ, δυο τσιπουράκια με ντομάτα και αγγουράκι και συνεχίζουμε παραδίπλα στο Καφέ – εστιατόριο «**Το Μήλο**», που λειτουργεί υπό την διεύθυνση του **Τάσσου Σιώλου** στη θέση του παλιού καφε – μαγειρείου «**Μεσαριά**». Εδώ συναντάμε τον **κυρ – Μάνθο** που γνωρίζει τον τόπο και τους ανθρώπους. Μένει στο Δίκορφο 8 – 9 μήνες το χρόνο και έχει δει με τη γυναίκα του τη **Νίνα** πολλές φορές αργούδα, μέσα και έξω απ' το χωριό. Μια αλεπού, μάλιστα, είχε τόσο πολύ εξοικειωθεί, που πήγαινε στο σπίτι και τρεφόταν απ' τη Νίνα.

Καθώς βραδιάζει μπαίνουν όλο και πιο πολλοί πελάτες στο μαγαζί και πρώτα ο **Παντελής** με τη **Ρούλα**. Είναι ταχυκόι στο Δίκορφο, έρχονται από τα Γιάννενα Σαββατοκύριακα και Τετάρτες.

-Είσαι από το Δίκορφο; ρωτάω τον Παντελή.

-Όχι, από το Δίκορφο είναι η Ρούλα, πετάγεται ο Μάνθος. Αυτός είναι σγάμπρος στο χωριό.

Μπαίνουν κι άλλοι, άντρες και γυναίκες στο μαγαζί. Συγκροτούν την τετράδα τους οι άντρες, γνώριμοι όλοι, στρώνουν στο τραπέζι μια πράσινη τσόχα και αρχίζουν το χαρτί, τη «δηλωτή». Στο αντικρινό τραπέζακι κάθονται οι γυναίκες τους, μια εικόνα, που μερικές δεκαετίες πριν, με το ισχύον «άβατο» του καφενείου στις γυναί-

κες, θα ήταν το λιγότερο, πρόκληση για τα ήθη και έθιμα του χωριού. Τελειώνουν τους καφέδες τους οι γυναίκες κι αρχίζουν τα τσιπούρα. Αυτό κι αν είναι πρόκληση! Προσφέρουν ένα καραφάκι και σε μας.

-Κυρίες μου να' στε γερές και δυνατές, να χαίρεστε τους άντρες σας, λέω με υψωμένο το ποτηράκι.

-Αυτή κι αν είναι ευχή!, λένε χαρούμενοι οι άντρες.

Με πλησιάζει ένας νεαρός πολύ συμπαθητικός.

-Σας άκουσα να μιλάτε για παραδοσιακά εσωτερικά σπιτιών. Αν σας ενδιαφέρει, μπορείτε να δείτε το δικό μας.

Λίγα λεπτά μετά ακολουθώ τον **Βασίλη Βασιλείου** στον Πάνω Μαχαλά, ακριβώς πάνω από την άσφαλτο. Εδώ βρίσκεται η οικία **Ζαρίδη**, οικογενειακή της μητέρας του **Αικατερίνης Ζαρίδη**. Χτισμένο αρχικά στο γ' τέταρτο του 19^{ου} αιώνα και ανακαινισμένο το 1907 το σπίτι, συγκεντρώνει, τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά όλα τα χαρακτηριστικά της ζαγορίας αρχιτεκτονικής. Περνάμε διαδοχικά από όλους τους χώρους του σπιτιού με τα στοιχεία της παλιάς διακόσμησης και επίπλωσης, τις οικογενειακές φωτογραφίες εποχής, τα εξαιρετα χειροποίητα μπαούλα με τις διακοσμήσεις από φίλντισι. Παντού ωραίες γραφικές γωνιές, λιτές και λειτουργικές, προσαρμοσμένες στις ανάγκες και στα μέτρα των ανθρώπων. Ιδιαίτερα στοιχεία του σπιτιού είναι οι τοιχογραφίες από λαϊκά μοτίβα, που συντηρήθηκαν και απέκτησαν την παλιά τους αίγλη χάρις στις επεμβάσεις της Δικορφιώτισσας ζωγράφου **Νέλλης Αργύρη**.

Μετά το σύντομο ταξίδι στο οικιστικό και οικιακό παρελθόν του Ζαγοριού ξαναβρίσκω την Πάτη και το Δημήτηρ. Τους προτείνω ένα δείπνο στο διπλανό χωριό της Ελάτης, στην καταπληκτική ταβέρνα «**Στα Ριζά**», του φίλου μας **Σάκη Στεφάνου**. Μια πειγούσα υποχρέωση έχει κρατήσει τον Σάκη στα Γιάννενα και η ταβέρνα είναι κλειστή. Προλαβαίνουμε όμως την τελευταία στιγμή των άλλη ταβερνούλα της πλατείας, τον «**Πλάτανο**», της **Εύης**. Ξανανοίγει η

Εύη το μαγαζί, συδαυλίζει στην ξυλόσομπα τη φωτιά και κάνει ό,τι μπορεί για να μας ευχαριστήσει περισσότερο. Ακόμη πιο πολύ ομορφαίνει τις στιγμές μας η παρουσία της κόρης της, της **Μαρίας**, ενός αξιαγάπητου κοριτσιού σχεδόν 7 ετών, που μου χαρίζει δυο ζωγραφιές.

(Το επόμενο μεσημέρι βέβαια, «Στα Ριζά», μας περιμένουν ο Σάκης και η Βάσω. Εδώ, με την ανεπανάληπτη θέα της τζαμαρίας τους, απολαμβάνουμε πολλές και ποικίλες λιχουδιές).

ΣΤΟ ΜΙΤΣΙΚΕΛΙ ΜΕ 4Χ4

-Νομίζω πως κάτι έχω γνωρίσει από τον τόπο, λέω στον Δημήτρη.

-Αρχικά, μου απαντάει. Υπάρχουν, βέβαια, πολλά ακόμη απόκρυφα μονοπάτια, που θα τα επισκεφτούμε μια άλλη φορά. Πιστεύω, όμως, πως δεν θα'πρεπε να φύγεις, χωρίς να πάμε μια βόλτα στα γυμνά υψίπεδα του Μιτσικελιού. Με το 4x4 δεν θα'χουμε κανένα πρόβλημα στο δρόμο.

Με αφετηρία, λοιπόν, την πλατεία ανηφορίζουμε Ν απ' το Δίκιορφο με κατεύθυνση προς τον Αγ. Ιωάννη, το δημοφιλές ξωκκλήσι του χωριού, που είχαμε επισκεφθεί την προηγούμενη μέρα με τα πόδια. Πολύ καλός ο δρόμος, στρωμένος με λεπτό χαλίκι, διασχίζει αμιγές δάσος ελατων, με μερικές ενδιάμεσες οξυές. Στα 2.3 χλμ. από την πλατεία συναντάμε δεξιά την δια-

κλάδωση προς Αη-Γιάννη. Κέδρα, κυπαρίσσια, σφενδάμια, βαλανιδιές και πουρνάρια αναμειγνύονται με έλατα και οξυές.

Στα 3.5 χλμ φτάνουμε στο χαρακτηριστικό διάσελο, αυτό τον περίφημο αυχένα στα 1300 μέτρα, που για πρώτη φορά μας αποκαλύπτει τη θέα προς τα νότια και δυτικά. Είναι ο αυχένος, όπου την προηγούμενη μέρα είχαμε φτάσει με μονοπάτι. Εδώ υπάρχουν τρεις διακλαδώσεις: μια προς τα δεξιά (ΒΔ) και δυο προς τα αριστερά (Ν - ΝΑ). Μηδενίζουμε το οδόμετρο και κατευθυνόμαστε αρχικά δεξιά. Ένα αδιαπέραστο στρώμα σύννεφων έχει εξαφανίσει το οροπέδιο, την πόλη των Ιωαννίνων και την λίμνη. Διακρίνονται μόνον τα αντικρινά μακρινά βουνά. Το θέαμα είναι μεγαλόπρεπο.

Ανηφορίζουμε ελαφρά και στα 2.6 χλμ φτάνουμε σε υψόμετρο 1.440 μέτρων. Εδώ συναντάμε διακλάδωση και συνεχίζουμε ευθεία. Κατηφορίζει ο δρόμος και στα 3.5 χλμ τεματίζει σ' ένα λιβαδοτόπι επίπεδο, ειδυλλιακό, ιδανικό για ορεινή κατασκήνωση στα 1.390 μέτρα. Ένας τσιμεντένιος ομβροσυλλέκτης είναι γεμάτος με νερό, ενώ η βλάστηση που κυριαρχεί είναι χαμηλά έλατα και κέδρα. Πολύ κοντά στα Α - ΒΑ εκτείνεται η γυμνή κορυφογραμμή του Μιτσικελιού.

Επιστρέφουμε στον αυχένα με τους δυο δρόμους που διακλαδίζονται προς τ' αριστερά και είναι απόλυτα προσβάσιμοι από κάθε αυτοκίνη-

« **ΟΙΚΙΑ ΖΑΡΙΑΔΗ**. Ιδιαίτερα στοιχεία του σπιτιού είναι οι τοιχογραφίες από λαϊκά μοτίβα, που συντηρήθηκαν και απέκτησαν την παλιά τους αίγλη χάρις στις επεμβάσεις της Δικορφιώτισσας ζωγράφου **Νέλλης Αργύρη**.

το 4x4. Ο ένας δρόμος κατηφορίζει έξω απ' το βουνό και, όταν το οροπέδιο δεν είναι καλυμμένο από ομίχλη, μας χαρίζει μια αεροπορική θέα προς την πόλη των Ιωαννίνων και τη λίμνη. Ο δρόμος αυτός, μετά από 8 χλμ σε τοπία που εναλλάσσονται συνεχώς, συναντάει τα πρώτα σπίτια του **Λυκόστομου** στο οροπέδιο των Ιωαννίνων. Νωρίτερα, μια διακλάδωση προς τα δεξιά, οδηγεί στο ιστορικό μοναστήρι της Στούπαινας, που μετά από μακροαώνη πορεία καταστράφηκε το 1941 από τους Ιταλούς, για να ανακαινισθεί εκ βάθρων το 1963.

Ο δεύτερος δρόμος οδηγεί στο εσωτερικό του Μιτσικελιού. Από τα μάτια μας περνούν γυμνά οροπέδια και καμπυλόσχημες πλαγιές, ήπιες χαραδρώσεις και πτυχώσεις καλυμμένες με χορτάρι, σπάνες θερινές και παλιά εγκαταλελειμμένα χωράφια με ίχνη αναβαθμίδων. Εκεί κάποτε καλλιεργούσαν ένα μέρος απ' τα γεννηματά τους οι κάτοικοι του χωριού. Η λιτότητα των τοπίων, η εναλλαγή των φωτοσκιάσεων και των όγκων δημιουργούν εικόνες μοναδικές. Που γίνονται πραγματικά δραματικές, όταν λίγο αργό-

τερα χαμηλώνει ο ήλιος και βάφει κοκκινωπά, με το τελευταίο του φως, τα ηπειρωτικά βουνά.

5 χλμ μετά τον αυχένα (και 8.3 συνολικά από το χωριό) ο δρόμος τερματίζει σ' ένα πλάτωμα, στο χείλος μιας χαοτικής πλαγιάς. Ειν' ένας απρόσιτος εξώστης απίστευτης ομορφιάς, από τα κορυφαία σημεία θέας και περισυλλογής που έχει να μας δώσει το Μιτσικέλι.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετά τις τόσο έντονες εικόνες και εμπειρίες από την φύση του Δίκωρφου δεν έχω καμιά προθυμία να επιστρέψω άμεσα στη Θεσσαλονίκη. Αντίθετα, αισθάνομαι την ανάγκη να παραμείνω λίγο ακόμη στον τόπο, χωρίς σημειωματάριο και φωτογραφική μηχανή, χωρίς το άγχος της δουλειάς. Έτσι, για να καταλαγιάσει μέσα μου όλη τούτη η ομορφιά. Και ακόμη, για να βρω λίγο χρόνο να συζητήσω ήρεμα με τους φίλους μου, τον Δημήτρη και την Πάτη. Για το χειμωνιάτικο Μιτσικέλι με τα χιόνια και για το ανοιξιάτικο με τις ορχιδέες. Για τα μονοπάτια

που απομένουν να διαβούμε. Κι ύστερα να χαλαρώσουμε το βράδυ με ωραία μουσική μπροστά στις φλόγες του τζακιού. Και ν' απολαύσω για μια ακόμη μέρα την κομψότητα και τη φιλοξενία του ART DECO. Ως την επόμενη φορά.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θερμότατα ευχαριστώ. Τον **Βασίλη Βασιλείου**, για την πρόσκληση στο παραδοσιακό σπίτι της οικογενείας του. Τους ιδιοκτήτες του ART DECO **Μίλτο Μπούκα** και **Νικηφόρο Βαϊμάκη**. Τέλος, τους καλούς φίλους **Δημήτρη Μπουραζάνη** και **Πάτη Καλιαντά**, που με φιλοξένησαν σαν άνθρωπο δικό τους και ξόδε-

ψαν με περίσσια απλοχεριά προσπάθειες και χρόνο σε δρόμους και μονοπάτια. Χωρίς τη συμμετοχή τους, θα ήταν σημαντικά φτωχότερο το άρθρο για το Δίκωφο.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

-Ι. Λαμπριδής, «**ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΑΓΑΘΟΕΡΓΗΜΑΤΑ**» και «**ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ**», εκδ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ, ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1971 και 1993

-Δ. Παπαγιαννόπουλος, «**ΔΙΚΟΡΦΟ ΖΑΓΟΡΙΟΥ**», ΑΘΗΝΑ 1994

-Ε.Π. Μακρής, «**ΤΑ ΖΑΓΟΡΟΧΩΡΙΑ**», ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1996

i πληροφορίες

Τμήμα χάρτη "Ν. Ιωαννινών" 1 : 150.000. Έκδοση της Νομ. Αυτοδιοίκησης Ιωαννίνων.

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Από ΙΩΑΝΝΙΝΑ: 40 χλμ
 Από ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ: 34 χλμ
 Από ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: 265 χλμ
 ΑΘΗΝΑ: α. 470 χλμ (μέσω Ρίου – Αντιρρίου),
 β. περίπου 500 χλμ (μέσω Λαμίας – Δομοκού)

ΔΙΑΜΟΝΗ

«ART DECO»
 26530-71044, 6947-218021
 «ΚΑΤΩ ΜΑΧΑΛΑΣ»
 6945-330760
 «ΕΠΑΥΛΙΣ» 26530-41330
 «ΔΙΚΟΡΦΟ» 6976-690388

ΕΣΤΙΑΣΗ

ΚΑΦΕ – ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ
 «ΤΟ ΜΗΛΟ» 26530-71174

ΞΕΝΩΝΑΣ

ART DECO / ΔΙΚΟΡΦΟ ΖΑΓΟΡΙ

Ένας χώρος με έντονο ρομαντισμό και αύρα παρελθόντος. Παλιό σαλόνι του παππού του Νικηφόρου Βαϊμάκη, βαριές δερμάτινες πολυθρόνες και καναπέδες της δεκαετίας του '30, μπουφές με χειροποίητα σκαλισμάτα, παλιά πλακάκια στο δάπεδο και ιδιαίτερες ταπετσαρίες στους τοίχους κι έναν καθρέφτη απευθείας από την εποχή του μεσοπολέμου, τότε που η ART DECO θριάμβευε σε Ελλάδα και Ευρώπη. Κομψότατη και λιλιπούτεια η αίθουσα πρωινού με τζαμαρία με θέα εκπληκτική στην μοναδική φύση και στο ωραιότερο τμήμα του χωριού. Για τα δωμάτια τι να πρωτοπεί κανείς! Ξύλινες ντουλάπες με τεράστιους καθρέφτες, ξύλινα κρεβάτια με κομοδίνα,

κομμάτια αυθεντικά προπολεμικά. Στους τοίχους εμφανής λιθοδομή και ωραίοι χρωματισμοί. Το πρωί ξυπνάμε και αισθανόμαστε έντονα, ότι ζούμε σε μian άλλη εποχή. Υπεύθυνος της καθημερινής λειτουργίας είναι ο Δημήτρης Μπουραζάνης, οδηγός βουνού και έμπειρος ορειβάτης διεθνών αποστολών, ακόμη και στα Ιμαλάια. Ο Νικηφόρος Βαϊμάκης και ο Μίλτος Μπούκας έχουν δώσει την ψυχή τους στον εξοπλισμό και στη δημιουργία αυτού του ξενώνα, που όμοιός του δεν υπάρχει στο Ζαγόρι.

Τηλ. 6937 310450,
6947 218021,
6974 371797
www.artdecobnb.gr,
info@artdecobnb.gr

Κάτω Μαχαλάς

Ο κάτω μαχαλάς του Δίκορφου αγναντεύει τις κορυφές της Τύμφης και δασωμένες λαγκαδιές. Εδώ δεσπόζει ο παραδοσιακός ξενώνας Κάτω Μαχαλάς. Στεγάζεται σε διώροφο αρχοντικό του 1842, όπως αποκαλύπτει σκαλισμένη χρονολογία σε εσωτερική πέτρα του σπιτιού.

Λιθόκτιστο και στεγασμένο με μαυρόπλακα το οίκημα διατηρεί όλα τα χαρακτηριστικά του Ζαγοριού. Εξωτερικά η λευκή ακανόνιστη πέτρα εναλλάσσεται με λευκή και μαύρη πέτρα ορθογωνικής διατομής στα ακρογωνιαία σημεία του σπιτιού. Ο εξωτερικός χώρος, στρωμένος με μαυρόπλακα, έχει θέα όλο το χωριό. Στο ισόγειο είναι το χαγιάτι, δυο υπνοδωμάτια, η κουζίνα και ο χώρος υποδομής. Μια ξύλινη σκάλα οδηγεί στον όροφο με τα υπόλοιπα τρία δωμάτια και την «κρεβάτα», όμορφο σαλονάκι με το τζάκι και τα μπάστα.

Περιδιαβαίνουμε τα δωμάτια του ξενώνα. Το «Κελάρι» ήταν ο χώρος για το άλογο, ενώ σήμερα ένα τετράκλινο δωμάτιο στο ισόγειο. Στο «Είδσοτο», το πιο δροσερό δωμάτιο, φυλασσόταν το κρασί. Τώρα είναι τρίκλινο στο ισόγειο με τζάκι. Στον «Οντά» φιλοξενούντο οι επισκέπτες. Σήμερα είναι τετράκλινο δωμάτιο με εκπληκτική θέα και τζάκι.

Το χειμώνα όλη η οικογένεια έμεινε στο «Μαντζάτο». Είναι το μεγαλύτερο δωμάτιο, τετράκλινο με τζάκι. Για το καλοκαίρι είχαν το «Ματζατέλι», τώρα ένα δίκλινο δωμάτιο στον επάνω όροφο του σπιτιού.

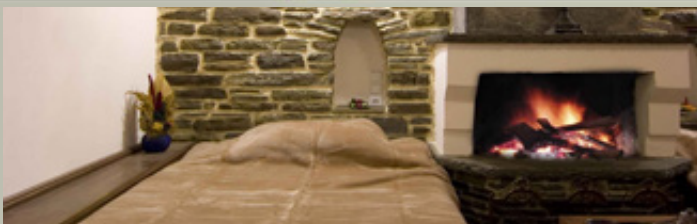
Στον Κάτω Μαχαλά του Δίκορφου, παράλληλα με την έξοχη αρχιτεκτονική αναβιώνει και η πατροπαράδοτη φιλοξενία του Ζαγοριού.

ΔΙΚΟΡΦΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΖΑΓΟΡΙ

Τηλ. 26510 72287

Κιν. 6945 330760

www.katomachalas.gr

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ & ΕΣΤΙΑΣΗΣ

ΔΙΚΟΡΦΟ / ΖΑΓΟΡΙ

Οι «Μαργαρίτες» είναι ένα εστιατόριο – καφέ στο κέντρο των Κήπων Ζαγορίου. Χώρος με ιδιαίτερη καλαισθησία, μεράκι και θετική ενέργεια, παντρεύοντας το παραδοσιακό με το σύγχρονο.

Οι γευστικές απολαύσεις του (πράσα με κεφτέδες σε πήλινο, γιουβέτσι μελιτζάνα και τηγανιά μετσοβόνη) σε ταξιδεύουν μαζί με τα καταπληκτικά χειροποίητα γλυκά (εκμέκ με σιροπιασμένη φρυγανιά, μήλα με γρεναδίνη, κρεμ καραμελέ με καρυδόπιτα, τούρτα αμυγδάλου) και αρωματικούς καφέδες ή σοκολάτες δεμένα όλα αυτά με lounge μουσικές επιλογές και με τα πλατιά χαμόγελα των ιδιοκτητών σε κερδίζουν και σε χαλαρώνουν κάνοντας τις «Μαργαρίτες» προορισμό για τις εξορμήσεις σας.

T. 26530 71410

K. 6947 997186

ΤΑΒΕΡΝΑ " ΣΤΑ ΡΙΖΑ "

Κοντά στην μικρή πλατεία η ταβερνούλα «Στα Ριζά», του Διονύση Στεφάνου και της Βάσως. Με θέα στην καταπληκτική κορυφή της Τύμφης είναι πιθανότατα από τα μαγευτικότερα μπαλκόνια του Ζαγοριού.

Πανέμορφο το εσωτερικό και εξίσου εκπληκτικές οι γεύσεις, που έχουν κάνει δημοφιλέστατο το ταβερνάκι σε ντόπιους και επισκέπτες του Ζαγοριού σ' όλη τη διάρκεια του έτους.

Στην κουζίνα γεύσεις εξαιρετικές στα ορεκτικά και στα κύρια πιάτα. Ντολμαδάκια με ρύζι και μυρωδικά, μανιτάρια με σκορδάκι ή κρασί, σαγανάκι με λιαστή ντομάτα και καπνιστό μετσοβόνη, μανιταρόπιτα, κοτόπιτα, κρεατόπιτα, αγριογούρουνο στη γάστρα με δαμάσκηνα και κυδώνια. Το καλοκαίρι ζυγούρι με μελιτζάνα και το χειμώνα ζυγούρι με πράσο. Έξοχη η προβατίνα στη λαδόκολλα με κεφαλοτύρι και ντομάτα, καθώς και το ψαρονέφρι κρασάτο με κόκκινη πιπεριά και μανιτάρια. Δεδομένη είναι βέβαια η άψογη εξυπηρέτηση και η κάβα εκλεκτών κρασιών.

Τ. 26530 71550, 6937 037544
ΕΛΑΤΗ ΖΑΓΟΡΙ
www.zagori.biz/stariza.gr

Ώρες λειτουργίας:
12:30' - 22:00'
Ανοιχτά καθημερινά:
Από Ιούλιο έως Δεκέμβριο.
Ιανουάριο έως Ιούνιο:
Τρίτη, Τετάρτη κλειστά